



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

GARZÓ kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(24485/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. szeptember 24.

A határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Garzó kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Peer Lorenzen, *Elnök*,
Sajó András,
Nebojša Vučinić, *bírák*
és Atilla Nalbant, *Megbízott Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2013. szeptember 3-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (24485/07. sz.), melyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Garzó Attila („a kérelmező”) 2007. május 14-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Csáky Zs. Nyíregyházán praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2010. május 5-én a Második Szekció Elnöke úgy döntött, hogy a kérelmet közli a Kormánnyal. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelem három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1970-ben született, és Sarkadon él.

5. 1992. március 30-án orgazdaság és egyéb bűncselekmények elkövetésének gyanúja miatt büntetőeljárás indult a kérelmező ellen. 1994. december 6-án vádirat került benyújtásra a kérelmező és 10 további terhelt ellen.

6. 2007. október 5-én a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság több tárgyalást tartott, melyek közül többön a kérelmező nem jelent meg. Mivel elszökött és elrejtőzött, körözést adtak ki ellene.

7. 2007. október 5-én a Kerületi Bíróság elítélte a kérelmezőt, de nem szabott ki ítéletet, hanem két év próbaidővel próbára bocsátotta. A kérelmező lemondott a fellebbezés jogáról, így az ítélet nem tartalmazott részletes indoklást, és még aznap jogerőssé vált.

8. Ugyanezen nyomozás alapján 1995. március 17-én kiegészítő vádirat került benyújtásra a kérelmező ellen további rendbeli orgazdaság és magánokirat-hamisítás elkövetése miatt.

9. Több tárgyalást követően a Nyíregyházi Városi Bíróság 1997. november 5-én ítéletet hozott, melyet a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1998. március 18-án hatályon kívül helyezett.

10. A kérelmező több tárgyaláson nem jelent meg, ezért körözést adtak ki ellene.

11. 2006. október 6-án a Városi Bíróság bűnösnek találta a kérelmezőt az ellene felhozott vádpontokban, és nyolc hónap szabadságvesztésre ítélte. Mivel a kérelmező visszavonta fellebbezését, az ítélet 2007. január 25-én jogerőssé vált.

Az eljárás rendkívüli elhúzódása súlyosbító körülményként került említésre az ítéletben. A Kormány azonban azt állította, hogy a hossz valójában jelentős enyhítő körülményként került figyelembe vételre.

A JOG

AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

12. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével.

13. A Kormány vitatta a panaszt. A Kormány különösen azzal érvelt, hogy a kérelmező nem tekinthető az Egyezmény megsértése áldozatának, mivel a hazai bíróság próbára bocsátotta, és büntetését a büntetőeljárás elhúzódása miatt enyhítette, ezáltal megfelelő jogorvoslatban részesítette a kérelmezőt. Bár a próbára bocsátást elrendelő, részletes indoklást nem tartalmazó ítélet kifejezetten nem sorolta fel az enyhítő körülményeket, a másik ítélet pedig elírás folytán súlyosbító körülményként hivatkozott az elhúzódásra, a Kormány rávilágított arra, hogy a büntetőeljárás elhúzódását az ügyeket tárgyaló bíróságok mindkét ügyben enyhítő körülményként vették figyelembe. Végül, a Kormány úgy vélte, hogy a próbára bocsátást elrendelő ítélet elleni fellebbezésről való lemondással a kérelmező az ellene folytatott büntetőeljárás elhúzódásának kifejezett elismeréséről is lemondott.

14. A Bíróság emlékeztet arra, hogy az ítéletnek az eljárás túlzott hosszára figyelemmel történő enyhítése elvileg nem fosztja meg az egyént az Egyezmény 34. cikke szerinti értelemben vett áldozat státusztól. Ezen általános szabály alól azonban kivételt képez az az eset, amikor a nemzeti hatóságok kellően egyértelmű módon elismerik, hogy nem tartották

tiszteletben az ésszerű idő követelményét, s az ítélet kifejezett és ésszerű csökkentésével jogorvoslatot nyújtottak (ld. *Eckle v. Germany*, 15 July 1982, § 66, Series A no. 51; and *Beck v. Norway*, no. 26390/95, § 28, 26 June 2001). A jelen ügyben azonban az enyhítés okai ne állapíthatók meg bizonyossággal, mivel az egyik ügyben az ügyet tárgyaló bíróság részletes indoklást nem tartalmazó ítéletet hozott, a másik eljárásban pedig az eljárás hossza súlyosbító körülményként került feltüntetésre.

15. A próbára bocsátást elrendelő ítélet elleni fellebbezés hiányát illetően a Bíróság nem tudja osztani a Kormány ezzel kapcsolatos álláspontját. Nem róható a kérelmező terhére, hogy nem nyújtott be fellebbezést az ítélet ellen, ami még jobban hozzájárult volna az eljárás elhúzódásához. Ezért a Kormány kifogását el kell utasítani.

16. A Bíróság észrevételezi, hogy a figyelembe veendő időszak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni panasz jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az azóta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni az eljárás ezen időpontbeli állapotát is. A Bíróság megjegyzi, hogy azon időpontban az ügy már hét hónapja folyamatban volt. A szóban forgó időszak 2007. október 5-én zárult le. Ilyen módon az eljárás két bírósági szinten összesen tizenöt évig és hat hónapig tartott, amelyből tizennégy év és tizenegy hónap az Egyezmény Magyarország általi megerősítésének időszakára esett.

17. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (egyéb esetjog mellett ld. *Pélissier and Sassi v. France* [GC], no. 25444/94, § 67, ECHR 1999-II).

18. Az elébe terjesztett anyagokat megvizsgálva és annak ellenére, hogy bizonyos mértékű késedelemért a kérelmező maga is felelős, a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért a 6. cikk 1. bekezdését megsértették.

19. Az Egyezmény 41. cikkére támaszkodva a kérelmező 3.840 euró vagyoni kár miatti, valamint 30.000 euró nem vagyoni kár miatti kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényt, előterjesztve, hogy az enyhítésre, az ügy bonyolult voltára, továbbá arra figyelemmel, hogy a kérelmező elszökött és elrejtőzött, a jogsértés Bíróság általi megállapítását önmagában olyannak kell tekinteni, mint ami igazságos elégtételt biztosít a kérelmező számára.

20. A Bíróságnak az az álláspontja, hogy a kérelmező próbára bocsátásának, valamint enyhe büntetésének az oka nem állapítható meg teljes bizonyossággal; ezért az enyhítés nem szolgálhat igazságos elégtétellként az eljárás elhúzódására. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között, ezért ezt az igényt

elutasítja. A nem vagyoni kár értékelése során a Bíróság nem hagyhatja figyelmen kívül, hogy bizonyos mértékű késedelem a kérelmező magatartása miatt következett be (ld. fenti 6., 10. és 18. bekezdés). A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmező bizonyos mértékű nem vagyoni kárt szenvedett, s méltányossági alapon ilyen címen 8.000 eurót ítél meg számára.

21. A kérelmező további 297.000 forintot¹ követelt a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdésről. A birtokában lévő információkra és esetjogára figyelemmel a Bíróság ilyen címen a teljes összeg, azaz 1.000 euró megítélését tartja ésszerűnek a kérelmező számára.

22. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak három hónapon belül az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
 - (i) nem vagyoni kár tekintetében 8.000 (nyolcezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,
 - (ii) költségek és kiadások tekintetében 1.000 (egyezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. szeptember 24-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Atilla Nalbant
Megbízott Hivatalvezető-helyettes

Peer Lorenzen
Elnök

¹ Megközelítőleg 1.000 euró

